

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 524/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. R. K., B., zastúpeného doc. JUDr. B. F., PhD., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 378/2011 a jeho uznesením z 1. augusta 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. R. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2011 doručená sťažnosť JUDr. R. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného doc. JUDr.

B. F., PhD., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 378/2011 a jeho uznesením z 1. augusta 2011.

Napadnutým uznesením okresný súd vylúčil sťažovateľa z vykonávania exekúcie vedenej pod sp. zn. 15 Er 378/2011 (EX 7188/11) z dôvodu, že bol zamestnancom účastníka exekučného konania (v danom prípade oprávneného), čo podľa názoru okresného súdu zakladá dôvod na jeho vylúčenie (pričom si sťažovateľ nesplnil svoju oznamovaciu povinnosť o oznámení všetkých skutočností, pre ktoré je vylúčený z vykonávania exekúcie). Okresný súd rozhodol o jeho vylúčení ex offo. V nadväznosti na to zamietol aj jeho žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza:

«Sťažovateľ je súdnym exekútorom, ktorý vykonáva exekučnú činnosť na základe zákona č. 233/1995 Z. z. (zákon o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ďalej aj „Exekučný poriadok“). ...

Sťažovateľ bol vymenovaný do funkcie exekútora Ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky s účinnosťou odo dňa 28. 5. 2007 a to rozhodnutím zo dňa 16. 05. 2007, č. 6899/2007-41 po tom, čo splnil všetky taxatívne určené formálne a materiálne podmienky obsiahnuté v ust. § 10 ods. 1 Exekučného poriadku (rozhodnutie ministra prikladáme). Sťažovateľ po vymenovaní za exekútora ministrom spravodlivosti oznámil Slovenskej komore exekútorov podaním zo dňa 06. 06. 2007, že z výkonom exekučnej činnosti začne 06. 06. 2007 (je potrebné vysvetliť, že pracovníčka Slovenskej komory exekútorov omylom v podacej pečiatke nastavila dátum 11. 06. 2007, pričom však vlastnou rukou z dôvodu opravy na spodnú stranu listiny následne napísala „prevzala dňa 6. 6. 2007“) a dohodou o skončení pracovného pomeru zo dňa 29. 05. 2007 ukončil pracovný

pomer so spoločnosťou P., s. r. o. k 05. 06. 2007 (dohodu o skončení pracovného pomeru pripájame). Exekútor teda začal s reálnym výkonom exekučnej činnosti dňa 06. 06. 2007.

Sťažovateľ začal vykonávať exekučnú činnosť po zložení sľubu a splnení ďalších zákonom stanovených podmienok upravených v ust. § 12 ods. 1 Exekučného poriadku pre široký okruh fyzických a právnických osôb, ktoré sa na neho na základe vlastnej vôle a slobodného rozhodnutia obrátili s návrhom na vykonanie exekúcie. Podľa ust. § 38 ods. 1 Exekučného poriadku sa exekučné konanie začína len na návrh, na ktorý je procesné legitimovaný oprávnený (veriteľ) alebo ten, kto preukáže, že na neho prešlo právo z exekučného titulu (právny nástupca veriteľa).

Medzi osobami, ktoré sa dobrovoľne rozhodli využiť služby sťažovateľa poskytované prostredníctvom výkonu exekučnej činnosti bola aj právnická osoba - obchodná spoločnosť - P., s. r. o. so sídlom B., Slovenská republika, (výpis z obchodného registra označenej spoločnosti prikladáme ako prílohu č. 2). ...

Spoločnosť P., s.r.o. v záujme vymoženia jednej zo svojich finančných pohľadávok, ktorá vznikla na základe poskytnutej pôžičky fyzickej osobe: Z. J. (ďalej aj „Povinný“) a ktorej pravosť čo do dôvodu a výšky bola autoritatívne deklarovaná rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti S., a. s. (rozsudok je detailne špecifikovaný v uznesení Okresného súdu Komárno, ktorým došlo k nelegitímnym a nelegálnym zásahom do základných práv sťažovateľa...

Okresný súd Komárno uznesením zo dňa 01. 08. 2011, sp. zn.: 15Er 378/2011-10 (ďalej aj „Uznesenie“ alebo „napadnuté uznesenie“) zamietol žiadosť sťažovateľa o udelenie poverenia a zároveň ex offo rozhodol o vylúčení sťažovateľa z vykonávania exekúcie. Práve označené uznesenie a postup všeobecného súdu, ktorý viedol k jeho vydaniu, sťažovateľ napáda z hľadiska porušenia jeho základných, nižšie definovaných, práv. ...

Sťažovateľ tvrdí, že Okresný súd Komárno svojím postupom v konaní 15Er 378/2011-10 a rozhodnutím - Uznesením zo dňa 01. 08. 2011, ktoré bolo logickým následkom tohto konania, porušil jeho základné práva, konkrétne:

A. právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“);

B. právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“);

C. právo vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy;

D. právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru;

E. všeobecný zákaz diskriminácie ustanovený čl. 12 ods. 2 Ústavy;

F. zákaz diskriminácie ustanovený čl. 14 Dohovoru ...

Sťažovateľ je fyzickou osobou, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, ako aj iným zásahom sa porušili jej základné práva, pričom o ochrane týchto základných práv rozhoduje ústavný súd a to pri dodržaní zásady subsidiarity, pretože sťažovateľ nemá k dispozícii iné opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré by mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytoval.

Sťažovateľ ako súdny exekútor tvrdí, že právoplatným uznesením Okresného súdu Komárno ako aj jeho postupom v exekučnom konaní sa porušili jeho základne práva, pričom právny poriadok Slovenskej republiky neponúka sťažovateľovi žiadne ďalšie účinné nástroje ochrany, ktoré by vyvolali reparačné, reštitučné alebo satisfakčné účinky.

Tvrdíme, že pri ochrane porušených základných práv sťažovateľa nie je rozhodujúce to, či sťažovateľ bol účastníkom súdneho konania, ktoré bolo pre neho ukončené vynesением poškodzujúceho rozhodnutia, ale rozhodujúceho pre status sťažovateľa ako poškodenej osoby je to, že vynesением rozhodnutím boli porušené jeho základné práva (obzvlášť to platí pre právo vlastníť majetok a právo na pokojne užívanie majetku).».

Sťažovateľ tvrdí, že «Okresný súd Komárno dokonca rozhodol o vylúčení sťažovateľa z výkonu exekúcie v čase, keď takéto rozhodnutie nebolo možné zo strany súdu vydať, pretože nedošlo k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie sťažovateľovi. Podľa ust. § 36 ods. 2 veta druhá Exekučného poriadku cit. „Exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie (§ 44).“ Podľa platného práva tak bez udelenia poverenia exekútor nemôže vykonávať exekúciu a preto logicky nemôže byť vylúčený z vykonávania exekúcie, ako o tom rozhodol Okresný súd Komárno. Vylúčenie z výkonu exekúcie prichádza do úvahy len vtedy, ak exekútor môže vykonávať exekúciu na základe udeleného poverenia, nie skôr. Preventívne vylúčenie exekútora z vykonávania exekúcie Exekučný poriadok neupravuje. Okresný súd prekročil svoju právomoc, keď

rozhodol o právnom postavení sťažovateľa v čase, keď na to nebol oprávnený, aplikoval pritom nesprávne právnu normu (ust. § 30 Exekučného poriadku), čím porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu, ale aj jeho právo vlastníť majetok, ako aj právo na pokojné užívanie majetku. V neposlednom rade okresný súd diskriminoval sťažovateľa vo vzťahu k iným osobám (exekútorom) nachádzajúcim sa v porovnateľnom postavení.»

Sťažovateľ pritom uvádza, že „zamestnancom obchodnej spoločnosti P., s. r. o. len krátke obdobie a to po dobu 10 mesiacov, vrátane štvortýždňovej dovolenky a dvojmesačnej práceneschopnosti. Sťažovateľ - obchodnej spoločnosti P., s. r. o. - pôsobil v pracovnoprávnej pozícii radového zamestnanca, ktorého pracovné zaradenie nijako nesúviselo s priebehom exekúcií. Exekútor s osobami uzatvárajúcimi zmluvy o pôžičke alebo úvere s obchodnou spoločnosťou P., s. r. o. v rámci výkonu svojej pracovnoprávnej pozície neprišiel do kontaktu.“

V súvislosti s vylúčením sťažovateľa z exekúcie v označenom exekučnom konaní sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože „napadnuté uznesenie Okresného súdu Komárno veľmi významnou mierou ovplyvnilo faktické a právne postavenie sťažovateľa a to najmä v spojitosti s výkonom exekúcie vedenej pod sp. zn. EX 7188/11. Tvrdíme, že postup všeobecného súdu v konaní vedenom pod sp. zn.: 15Er 378/2011-10 ako aj samotné rozhodnutie tohto súdu, nelegitímne a nelegálne limitovali práva sťažovateľa, najmä jeho právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru a to v takej miere, že je to v právnom štáte neprípustné. Je tomu tak preto, že všeobecný súd;

a) bez toho aby upovedomil sťažovateľa o Náleze ústavného súdu zo dňa 13. 04. 2010, sp. zn.: III ÚS 322/2010-37;

b) bez toho aby vykonal akékoľvek dokazovanie v otázke subjektívnej alebo objektívnej zaujatosti sťažovateľa vo veci alebo v pomere k účastníkom exekučného konania;

c) bez toho aby existovala námietka zaujatosti alebo akékoľvek racionálne pochybnosti o legálnom a legitímnom postupe sťažovateľa v exekúcii;

d) bez toho aby existovali oprávnené obavy povinného o legálny priebeh exekúcie;

e) bez toho aby umožnil sťažovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k otázke zaujatosti a to aj na podklade konkrétnych dôkazov a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn.: III ÚS 322/2010; rozhodol s konečnou platnosťou (podľa ust. § 30 ods. 10 Exekučného poriadku proti rozhodnutiu všeobecného súdu o námietke zaujatosti exekútora nemožno podať opravný prostriedok) o právnom postavení sťažovateľa, pričom toto rozhodnutie vyvolalo právne účinky do budúcnosti a definitívne zbavilo sťažovateľa možnosti vykonávať teraz i v budúcnosti exekúciu vedenú pre vymoženie pohľadávky obchodnej spoločnosti P., s. r. o. voči povinnému, ktorá bola prisúdená rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti S., a. s.“.

Sťažovateľ namieta tiež porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože „všeobecný súd svojím rozhodnutím, ktoré bolo vydané v konaní vedenom bez dodržania zásad spravodlivého súdneho procesu, obmedzil majetkové práva sťažovateľa takým spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s článkom č.20 ods. 1 Ústavy SR a článkom č. 1 Protokolu č. 1. Rozhodnutím všeobecného súdu došlo k z enormnému zníženiu majetkovej hodnoty sťažovateľa do tej miery, že viac nemožno hovoriť o hodnote v pravom slova zmysle. Sťažovateľ mal teda v zmysle článku č. 20 ods. 1 Ústavy SR a článku č. 1 Protokolu č. 1 majetok chránený Dohovorom o ktorý však nelegálnym postupom a rozhodnutím všeobecného súdu bez akejkoľvek náhrady prišiel.“.

Sťažovateľ namieta aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru tvrdiac, že „aj keď výkon a ochrana jeho práva na spravodlivý súdny proces mala byť rovnaká, mal v konaní pred všeobecným súdom výrazne nevýhodné postavenie a bolo s ním zaobchádzané odlišne. Sťažovateľ však bol, a to najmä vzhľadom k faktu, že všeobecný súd rozhodoval o jeho práve vykonať exekúciu a toto rozhodnutie výrazne ovplyvnilo jeho právne postavenie, stranou konania rovnako ako povinný. Z okolností daného prípadu nemožno vyšpecifikovať také skutočnosti, ktoré by mohli objektívne a rozumne ospravedlniť takéto odlišné zaobchádzanie. Odlišné zaobchádzanie so sťažovateľom nemožno ospravedlniť jeho

iným postavením (postavením súdneho exekútora), pretože takýto dôvod je priamo Ústavou SR a Dohovorom špecifikovaný ako dôvod zakázaného odlišného zaobchádzania.“

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej uvádza, že „vzhľadom k skutočnosti, že Exekučný poriadok nepripúšťa, aby sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu Okresného súdu Komárno odvolanie alebo iný účinný opravný prostriedok, je splnená formálna podmienka upravená ust. § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z.“

V nadväznosti na uvedené žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1) Základné právo JUDr. R. K., trvalé bytom: B. na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn.: 15Er 378/2011-10 bolo porušené.

2) Základné právo JUDr. R. K., trvalé bytom: B. na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn.: 15Er 378/2011-10 bolo porušené.

3) Základné právo JUDr. R. K., trvalé bytom: B. na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Komárno zo dňa 01. 08. 2011 sp. zn.: 15Er 378/2011-10 bolo porušené.

4) Základné právo JUDr. R. K., trvalé bytom: B. na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Komárno zo dňa 01. 08. 2011 sp. zn.: 15Er 378/2011-10 bolo porušené.

5) Základné právo JUDr. R. K., trvalé bytom: B. vlastniť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Komárno zo dňa 01. 08. 2011 sp. zn.: 15Er 378/2011-10 bolo porušené.

6) Základné právo JUDr. R. K., trvalé bytom: B. na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Komárno zo dňa 01. 08. 2011 sp. zn.: 15Er 378/2011-10 bolo porušené.

7) Okresný súd Komárno postupom v konaní vedenom pod sp. zn.: 15Er 378/2011-10 porušil všeobecný zákaz diskriminácie ustanovený čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a týmto postupom diskriminoval JUDr. R. K., trvalé bytom: B.

8) Okresný súd Komárno uznesením zo dňa 01. 08. 2011 sp. zn.: 15Er 378/2011-10 porušil všeobecný zákaz diskriminácie ustanovený čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a týmto rozhodnutím diskriminoval JUDr. R. K., trvalé bytom: B.

9) Okresný súd Komárno postupom v konaní vedenom pod sp. zn.: 15Er 378/2011-10 porušil zákaz diskriminácie ustanovený čl. 14 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a týmto postupom diskriminoval JUDr. R. K., trvalé bytom: B.

10) Okresný súd Komárno uznesením zo dňa 01. 08. 2011 sp. zn.: 15Er 378/2011-10 porušil zákaz diskriminácie ustanovený čl. 14 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a týmto rozhodnutím diskriminoval JUDr. R. K., trvalé bytom: B.

11) Uznesenie Okresného súdu Komárno zo dňa 01. 08. 2011 sp. zn.: 15Er 378/2011-10 sa zrušuje a vec sa tomuto súdu vracia na ďalšie konanie.

12) JUDr. R. K., trvalé bytom: B. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.000,- EUR, ktoré sú jej Okresný súd Komárno povinní zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

13) Okresný súd Komárno je povinní uhradiť JUDr. R. K., trvalé bytom: B. trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, na účet jej právneho zástupcu a to do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv označeným uznesením okresného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom tvrdiac, že Exekučný poriadok nepripúšťa, aby podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odvolanie alebo iný účinný opravný prostriedok. V tejto súvislosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru. Napriek poučeniu v napadnutom uznesení o možnosti podať opravný prostriedok proti uzneseniu okresného súdu odvolanie nepodal.

Podľa čl. 142 ods. 2 poslednej vety ústavy proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca.

Ústavný súd už v tejto súvislosti konštatoval, že „Vyšší súdny úradník je podľa § 2 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov štátnym zamestnancom. Proti každému rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka vydanému v súdnom

konaní je v zmysle čl. 142 ods. 2 poslednej vety ústavy vždy prípustný opravný prostriedok, o ktorom vždy rozhoduje sudca, a to aj vtedy, ak osobitný zákon odvolanie alebo iný opravný prostriedok nepripúšťa.“ (IV. ÚS 200/07).

Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám alebo právnickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio – inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých základných práv, porušenie ktorých v súvislosti s napadnutým rozhodnutím okresného súdu sťažovateľ namieta v konaní pred ústavným súdom, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho v sťažnosti označených základných práv.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania napadnutého uznesenia okresného súdu z 1. augusta 2011 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania tak, ako to napokon uviedol okresný súd v poučení napadnutého uznesenia. Sťažovateľ odvolanie proti napadnutému uzneseniu nepodal. Skutočnosť, že sťažovateľ odvolanie nepodal, hoci podľa čl. 142 ods. 2 poslednej vety ústavy bol na to oprávnený, automaticky nezakladá právomoc ústavného súdu.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2011